

Samling af Afgørelser

Sag C-359/13

B. Martens
mod
Minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap

(anmodning om præjudiciel afgørelse indgivet af Centrale Raad van Beroep)

»Præjudiciel forelæggelse — fri bevægelighed for personer — artikel 20 TEUF og 21 TEUF — statsborger i en medlemsstat — bopæl i en anden medlemsstat — uddannelse, der tages i et oversøisk land eller territorium — bevarelse af ydelsen af støtte til videregående uddannelse — krav om bopæl i tre ud af seks år — restriktion — begrundelse«

Sammendrag – Domstolens dom (Tredje Afdeling) af 26. februar 2015

1. *Unionsborgerskab — traktatens bestemmelser — personelt anvendelsesområde — statsborger i en medlemsstat, der har været bosiddende i en anden medlemsstat inden påbegyndelsen af sin uddannelse i et oversøisk territorium — omfattet — retsvirkninger — nydelse af de rettigheder, der er knyttet til statussen som unionsborger*

[Art. 6, litra e), TEUF, art. 21 TEUF, art. 165, stk. 1, TEUF og art. 165, stk. 2, andet led, TEUF]

2. *Unionsborgerskab — ret til fri bevægelighed og frit ophold på medlemsstaternes område — sociale fordele — national lovgivning, som gør støtte til en videregående uddannelse, der tages uden for den pågældende medlemsstat, betinget af kravet om bopæl i mindst tre år på det nationale område — ikke tilladt — begrundelse i almene hensyn — foreligger ikke*

(Art. 20 TEUF og 21 TEUF)

1. Jf. afgørelsens tekst.

(jf. præmis 22-30)

2. Artikel 20 TEUF og 21 TEUF skal fortolkes således, at de er til hinder for en medlemsstats lovgivning, der gør bevarelsen af ydelse af støtte til en videregående uddannelse, der tages uden for denne stat, betinget af, at den studerende, som ansøger om at blive bevilget en sådan støtte, har været bosiddende i den nævnte medlemsstat i en periode på mindst tre år i løbet af de seks år, der ligger forud for den pågældendes indskrivning på den nævnte uddannelse.

Ved at gøre bevarelsen af ydelse af støtte til uddannelse i udlandet betinget af kravet om tre ud af seks år risikerer den omhandlede lovgivning at straffe en ansøger, alene fordi denne har udøvet sin ret til at færdes og opholde sig frit i en anden medlemsstat, henset til den indvirkning, som udøvelsen af denne frihed kan have på muligheden for at modtage en sådan støtte til videregående uddannelse.

I denne henseende kan den integration af studerende, som er sikret ved et vist tilknytningsforhold mellem samfundet i ydelsesmedlemsstaten og den, der er berettiget til den omhandlede ydelse, udgøre et objektivt alment hensyn, som kan begrunde, at betingelserne for bevilling af en sådan ydelse kan påvirke unionsborgernes frie bevægelighed.

For så vidt som den omhandlede lovgivning imidlertid indebærer en restriktion for den ret, som en unionsborger har til at færdes og opholde sig frit, gør den det ikke muligt at tage hensyn til andre bånd, der kan knytte en studerende til ydelsesmedlemsstaten, såsom den studerendes statsborgerskab, skolegang, familie, beskæftigelse og sprogkunderskaber eller andre sociale eller økonomiske bånd. Tilsvarende kan beskæftigelsen i ydelsesmedlemsstaten for de familiemedlemmer, som den studerende er afhængig af, ligeledes udgøre et af de forhold, som der skal tages hensyn til ved vurderingen af disse tilknytningsbånd.

Det omhandlede krav om tre ud af seks år er således både for ekskluderende og for tilfældigt derved, at et forhold, som ikke nødvendigvis er udtryk for ansøgerens grad af integration i den pågældende medlemsstat på tidspunktet for ansøgningen om støtte, utilbørligt prioriteres. En sådan national lovgivning kan derfor ikke anses for at stå i rimeligt forhold til målet vedrørende integration.

(jf. præmis 31, 36, 41, 43 og 45 samt domskonkl.)